



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqvet E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 25. de modestia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

*Demonis
v. ces obeunt.*

leis animam arcem esse, & Christi domicilium, & eâ maximè parte infirmam quâ carni conjungitur? nescis templum esse Dei, cui tu tales infers imagines? Si tentator desit, tu vices ejus obis, quâ potes, artifici manû & studio. Omittere etiâ nequeo, quin moneam lascivam omnem lectionem esse vitandam, & curiositatem moderandam. Quid quæris scire quod facere est nefas? vix Ethnici cultores Veneris hæc probabant, & laudabit Christianus? At venaris linguarum peritiam: & scilicet mores perdis atque animam. Discere vis bene loqui, & malè vivere? imò malè loqui, & malè vivere? Ex abundantia enim cordis os loquitur, & quorsum ista leguntur, nisi ut narrentur, & disertus esse videatur in amore, & sapè etiam versatus in officinâ nequitia, ut fallatur tempus preciosissimum, & pereant animæ, ut sit in medio earum puritatis hostis, quando illius amator, filius Virginis, per inepta & obscena verba faceßere justus est?

Dignatus es, ut sup. pag. 10.

*Lectio lasci-
va pestilens
& sermo.*

JACVLATORIÆ.

Psal. 118.

Confige timore tuo carnes meas, à judi. iis enim tu s. timui.

Psal. 37.

Non est sanitas in carne meâ, à facie ire tuæ: non est pax ossibus meis, à facie peccatorum meorum.

Ibidem.

Domine, au. re. te. omne desiderium meum, & gemitus meus à te non est absconditus.

CAPVT XXV.

Meditatio de Modestia.

*Modestia
bona.*

MODESTIA corporis ad animi tranquillitatem & ordinationem mirè omnium sapientum judicio conducit: de eâ igitur, qui proficere desideras, seriò cogita, eamque omni cum diligentia complectere ac sapè de eâ meditare.

COMPOSITIO LOCI erit, coram Domino te aspice, ac si recens creatus esses, & corpus cum membris accepisses, ut iis ad gloriam Domini utereris, & arma essent justitiæ, non iniquitatis, ut Apostolus loquitur.

Roman. 6.

*Quid sit
modestia, &
quomodo
contra eam
peccetur.*

PUNCTVM I. Considera modestiam virtutem esse, quæ decorum in motibus & gestibus, potissimum nutibus oculorum servat, habitâ ratione personæ, loci & temporis. Peccatur contra hanc rufficitate, mollitie, petulantia & affectatione, attende percurrendo actiones tuas,

tas, an per eam & regulæ ejus ordinati sint motus tui; an maturitas, humilitas & pietas in eis eluceant; an oculi benigni, non torvi, non vagi, non sublimes, quos *Prov. 6.* detestatur Dominus; caput rectum sit, modicè inclinatum, non leviter mobile, labia modicè clausa; tota facies denique hilaris gressus, in quo secundum Ambrosium sit species auctoritatis, tranquillitatisque vestigiū *Lib. i. Offic. cap. 1. 19. & 20.* cum simplicitate; vestes mundæ, manus quietæ; vox non remissa, fracta, agrestis, sed suavis, succum virilem reservans; sermo non cum perturbatione, sed placidus, benevolentia plenus & gratia: verbum enim dulce multiplicat amicos, & verbum melius sæpè quàm datum. *Eccli. 6. cap. 20.* Appende & utere hoc salutari monito: & alibi, Oratio, ait Ambrosius, sit pura, simplex, dilucida, manifesta, plena gravitatis, non affectata; disceptatio sine irâ, monitio sine asperitate, hortatio sine offensione. Et verò dici nequit quantum juvent hæc, ad virtutem & collectionem animi, nimirum compositi mores, & quies corporis, nullumque absque causâ neque tum quidem cum levitate movere membrum. Huc etiam spectat eutrapelia, quæ joci modum ponit, de quibus Seneca: Urbanitas tua sine dente sit, joci tui sine vilitate: nam & illi utpote animi remissio nonnumquam sunt necessaria, sicut & ludus. Hic cavendum tamen ait Ambrosius ne solvamus omnem harmoniam, quasi per quemdã contemptum operum bonorum. Ridere verò, ô Religiose, *Seneca. Urbanitas qua laudata. Hieron. ep. 8. cap. 7. Tob. 1.* & ridenti, secularibus relinque, gravitas personam tuam decet, non puerilitas, non scurrilitas. Tobiam imitare, qui etsi esset junior, laudatur à Deo quòd nihil puerile gesserit. O JESU *suavissime*, ut inf. pag. 411.

PNCTVM II. Considera, quantopere hæc virtus colenda sit. Primò, ex immodestia turpitudine, quæ oculos omnium intuentium offendit, sicut è contra modestia omnes ad amorem trahit. Secundò, quia valdè à Spiritu sancto redarguitur. Pro eo, ait Propheta, quòd *Isaia 3.* devoratae sunt filia Sion, & ambulaverunt extento collo,

*Prov. 6.**1. Cor. 4.**Philip. 4.**Matth. 5.**Eccli. 19.**L. 1. Offic.**Nazianz.**2. 2. q. 168.**q. 1. ad 3.**Modestia
allicit miri-
ficè ad piete-
tem.**1. Pet. 3.**Ser. de hu-
mil.*

lo decalvabit Dominus verticem earum. Sapiens verò; Homo apostata, qui non consentit cum Deo, vir inutilis, graditur ore perverso, annuit oculis, terit pede, digito loquitur. Commendatur autem crebrò modestia, ut que omnia honestè & secundum ordinem fiant in nobis. Modestia, ait Apostolus, vestra nota sit omnibus hominibus, & Dominus IESVS: Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum qui in cælis est.

Aspira, ut sup. pag. 8. Hæcine firmâ fide, ibid.

Tertiò, considera hinc ficti à prudente iudicium de interioribus; ex visu siquidem cognoscitur vir, & amictus corporis, & risus dentium, & ingressus hominis enunciant de eo. si enim, ut Ambrosius, vox quædam animi est motus corporis, membra indomita animum significant indomitum, unde etiam Nazianzenus prædixit, Iulianum exitio orbi fore. hinc collige modestiam non fictam esse oportere, sed ut S. Thomas, ab interiori procedere, considerando Deum ut patrem & magistrum ubi que præsentem.

PUNCTVM III. Considera quodd uti nihil magis offendit homines quàm immodestia, ita contra nihil magis modestiâ allicere ad pietatem, cum exempla trahant, verba vix moveant. O quanto præstat sic cum B. Francisco concionari! adeoque ut frustra verbo dicat, qui factò longè potentiùs & immodestiâ contradicit. Ideò hortatur mulieres Apostolus modestiâ (quæ locuples est in conspectu Dei) viros qui verbo non credunt, convertere. Sanè cum Thaumaturgum homines viderent tam modestum & humilem, magis se ob mores ac modestiam quàm miracula credere professi fuerunt, atque eum diligere: sine quâ nulla amicitia, maximum hominis bonum, durare potest. vnde discè ad omnes omnino hæc monita pertinere. Tertiò, considera mores leves animum corrumpere, ut colloquia prava. unde Basilius: Studeamus modestiæ; nam studios & excr-

& exercitiis assimilatur anima & qualia facis, talis formatur & figuratur. Quartò, quòd passiones etiam omnes, si exteriores actus comprimuntur, velut ignis suffocentur, idque facile. Quintò, considera sine hac omnem devotionem perire, atque velut è rimoso vase omnem effluere. Sextò, immodestiam saltem maculosum hominem, etsi alioquin bonum, facere. quod autem maculas habet, hoc in sacrificium Deo acceptum offerri nequit. morum levitas potest quidem aliquando esse in bono ad horam, sed in devoto numquam, dummodo, ait Bonavent. sit devotus.

Hæcine vera, &c ut supra pag. 7.

Denique attende, si Religiosus es, multorum sæcularium modestiam, qui de his vix monentur, vix instruuntur. quòdque ex te omnes judicentur, ac quanta hinc incommoda nascantur.

*Bonav. de
profec. Ro-
lig. c. 5.*

PUNCTUM IV. Considera Domini nostri JESU verè humilem & modestam domi & foris conversationem, & B. Virginis & aliorum sanctorum. De S. P. Ignatio, quemadmodum de S. Malachià, refertur, quòd nullum sine ratione membrum moveret: de S. Luciano Martyre, quòd multi solo ejus aspectu conversi fuerint. hos imitare quisquis es, & plus exemplo Christum prædicabis quàm multi verbo, dum illi ab eo moribus discrepant. D. Chrysostomus asserit, Apostolos non tam miraculis, quàm morum sanctitate orbem convertisse, quam utique morum modestiã præ se ferebant; sicut & S. Joannes, qui nullum fecit signum; tantus propheta, tantus apud Deum, ut percursor illius fuerit. ut nec Abraham credentium Pater, & tamen latissimè fidem propagavit. O JESU *suavissime* ut inf. p. 411.

*Christi Do-
mini mode-
stia.*

PUNCTUM V. Considera te esse templum Domini, & quasi sepulchrum, quod utiq; an oporteat esse gloriosum, tu judica, cum toties S. Eucharistiæ particeps fias. Secundò, expende membra omnia tua Deo dicata esse, ita ut potestati eorū non habeas, unde August. ad suos

Isaia xi.

*Aug. serm.
ad j. t. in
E. em.
Membrano
stra Deo
sacra.*

Psalm. 34.

loquens ait, Carnes ergo vestras cum timore ejus crucifigite, & vobis diligenter providere, ne lingua loquendo, quæ vocat de cælo filium Dei, contra Dominum loquatur; & ne manus quæ tinguntur sanguine Christi, polluantur sanguine peccati. Postremò vide, ut non solum anima Deo servire debeat, eumque imitari, sed etiam corpus per modestiam mortificationem Domini IESU circumferre, ut in populo gravi Dominus laudetur. Denique animo quieto statue te coram crucifixo, contemplare omnia IESU Christi membra pro te vulnerata, & alloquere Dominum, & percunctare, quid eum ad hoc impulit? nempe ut singulis tuis eum laudares, qui sic te redemit, te provocavit ad imitationem, & amorem.

Credo tibi, ut sup. p. 7. vel O IESU suavissime, ut inf. p. 411.

Meditatio de ratione conversandi cum proximo.

COMPOSITIO LOCI, Statue te coram Deo, & vide orbem laqueis plenum.

ORATIO, ut supra.

*Pericula in
agendo cum
proximo.*

Jac. 1.

PUNCTUM I. Considera primò pericula quæ sunt in conversatione, tum quia verè totus mundus sit in maligno positus; tum ex parte tuâ. Difficile enim est in multiloquio vitare peccatum, ac refrænare linguam suam. Hoc verò quanti fiat à Spiritu S. audi, ut illius vanam esse dicat Religionem, qui id non potest: collige ergò certò magni periculi esse improvidam conversationem; cui ut occurras, statue materiam sermonis ut non sit nisi pia, vel saltem utilis & honesta, nam ut in lubrico & periculoso itinere tutior hîc via deligenda est. Religiosus certè vir, & quisquis pietatis amans, de pietate frequenter sermonem inferre debet. Servum Dei, inquit Bonavent. de Deo loqui decet, ut fiat quod scriptum est, Si quis loquitur quasi sermones Dei. Quid enim potius? cùm notum sit ex abundantia cordis os loqui?

1. Pet. 4.

Matth. 12.

loqui? Si igitur vana quis, si turpia proferat, cordis ar- Sermo est
mentis in-
dex.
cana ejusmodi esse profiteretur. Quemadmodum au-
tem nolles habitu profiteri spurcitiam, aut vanitatem,
nolles eam alieno ore tibi aspergi aut affingi; ita magis
convenit te cavere, ne illam apud alios proprio ore fa-
cias testatam. *Hæcine vera &c.* ut sup. pag. 7.

PUNCTUM II. Considera præterea omnes Dei servos Sermonem
pium serere
oportet.
occasione datâ eniti debere, ut proximum ad meliora
promoveant. Cur enim quisquis est servus Dei id ve-
reatur, aut pud. at illum pro Deo loqui & ejus hono-
re, cum tot servi diaboli strenuè pro domino suo labo-
rent? Sic certè quisquis, etiam qui ad alios juvandos pro-
priè vocatus non est, maximè dum ægri visuntur aut af-
flicti, veri servi Dei partibus fungi potest, eo que cre-
brius, quo facilius & magis obvium omnibusque per-
missum familiariter loqui, non concionari. Sanè Philo-
sophi profitebantur suo se consortio homines efficere
meliores. Ad quod R. P. Balthasar Alvarez, vir omni
memoriâ dignus dicere solitus, debere homines à Re-
ligiosis abire percutientes pectora sua, dicentes, Verè
filii Dei sunt isti.

Certè quod attinet ad Religiosos, eo fine adire eos Conversatio
viri pii, &
maximè Re-
ligiosi qualis
esse debeat.
sæpè ab externis certum est, ut spiritualibus pascantur:
& proinde illi sæpè existimare deberent illum N. & il-
lum ad se missum à Deo, ut per eum instruat, eam-
que fortè unicam horam salutis illius esse. Considera
ad hæc dulcissima illa Christi IESU verba. Vbi duo, vel Matth. 18.
tres fuerint congregati in nomine meo, ibi sum in me-
dio eorum. O felicitas, ô beatitudo, habere in medio
sui Deum, & quidem advocatum verbo pio! ô quanto
puras, Lector, tibi & sociis dulcius eum esse præsentem,
quàm principes tenebrarum? Adverte similiter hanc
fuisse Christi Domini consuetudinem ex omnibus bo- Ioan. 4.
næ instructionis captare occasionem, sive regiones al- Luca 21.
bæ ad messem occurrerent, sive lapides templi osten-
derentur, sive obrutos esse aliquos ruinâ narraretur.

*Conspira
cum bono
de hoc exer-
cizio.*

*Turpe est fa-
stidiosè de
Deo loqui.*

*Ioan. 8.
Ioan. 3.*

O quantâ cum voluptate & cum utilitate conuenirent homines, & maximè Religiosi, si quisque velut ad charistia veniens, symbolum conferret; alius ex veteri, alius è noua, sacra profanaque historia, aut litteris sanctisque Patribus. O quàm suauè illud foret mentie epulum, postquam corpus curatum est! uti enim cibi corpus replent ac nutriunt, ita eiusmodi colloquia animum pascunt. Optandum certè foret conspirare ad hoc exercitium probos, non minùs atque improbi aut saltem minùs religiosi solent in vaniloquio constantè perseuerare. *Aspira, ut sup. pag 8. Haccine firmâ.*

PUNCTVM III. Considera postremo, quid sit quod te retrahat à tam pio, tam obvio charitatis erga proximum & pietatis exercitio. an tædium? quòd si illud, erubescè & horresce. neque enim de amato amantem loqui piget, sed facundum facit amor seu mundi, seu Dei. Appende illud: Qui ex Deo est, verba Dei audit: & iterum: Qui de terrâ est, de terrâ loquitur. unde ergo es tu? ex ore tuo te iudica. *Haccine vera, ut supra pag. 7.*

An forsân piget, quia fructum non speras? At nouit Dominus tempora, tu verò ignoras, & ut dicitur, Quo minimè credis gurgite piscis erit, referetque mercedem iuxta laborem ac studium tuum. Sed pudet forsitan coram de Deo loqui, & non pudet aliena à vitæ instituto, ac Christianæ pietatis professione effutire vel audire? Cur cum vides alios de mundo & pro eo loqui, tu zelum non exeris pro Deo tuo, qui debes id miles Regi tuo, seruus Domino, filius amanissimo Patri? Considera ergo diligenter occasionem pietatis, neque ejus negligas opportunitatem. Non excludo tamen utilia colloquia, sed pietatem in oculis semper esse oportere admoneo. A silentio autem opportuno inchoandum illi est, qui rectè loqui velit. Secundò, pauca loquatur oportet. Tertiò, circumstantiarum habeat rationem, eoq; magis quòd linguæ lapsus ferè irrevocabilis sit. idcirco etiam Philosophi, inprimis Pythagorici,

ei silentii maximam curam habuere. & nihil certè est quod aded commendetur in sacris Literis, ut linguæ moderatio; atq; aded Spiritus sanctus per S. Jacobum pronuntiavit eum perfectum esse virum, qui linguâ *Iacob. 3.* non offenderet. *Haccine vera, &c.* ut sup. pag. 7.

Exercitium pro modestiâ & sanctiâ conversatione impetrandâ.

O JESU, suavissime, vel mitissime Agne, qui pro inordinatis motibus meis, & immodestiâ meâ in omnibus membris gravissimè sponte tuâ cruciatus fuisti; da mihi hodie gratiam per modestiam tuam, ut memor ubique sim professionis meæ, & discipulus tui: ne propter me blasphemetur nomen tuum. *Invenio Rom. 7.* quidem aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ: sed qui feci membra mea servire iniquitati, cur non faciam eadem servire justitiæ & equitati? si oculus meus scandalizet *Matth. 5.* me, si manus, jubes abscindere eam, & projicere, & merito: quanto magis coercere membra mea debeo legibus modestiæ, ne scandalizem ullum ex pusillis istis minimis qui in te credunt? nolo *Rom. 14.* igitur cibo aut gestu aut motu illam perdere, pro quo mortuus es, *1. Cor. 8.* & vita mea, sed cum Apostolo tuo dicam coram te, Si esca, si incessus, si habitus, si conversatio scandalizat fratrem meum, abstinebo ab his in æternum, ut nulli dem offensionem, ut non vituperetur ministerium nostrum; sed omnes qui vident me, benedicant nomini tuo, quod toto corde desidero, & dicant, Ecce semen cui benedixit Dominus.

Ecce ego semen, bone JESU, cui benedixisti misericorditer supra omne meritum, cui dixisti per Apostolum, Induimini Dominum JESUM Christum. Induite novum hominem qui secundum Deum creatus est. Itaque te rogo humillimè, indue me virtutibus tuis ut honorificem te humilitate, & charitate, & modestiâ, ut omnes qui me vident glorificent te, & ament, & dicant de filiis tuis: En populus sapiens & intelligens, gens magna. *Deut. 4.* Et verè quæ est alia natio tam grandis, quæ habeat Deos appropinquantes sibi sicut tu Deus noster ades cunctis obsecrationibus nostris? Ecce etenim venis, erubescio dum cogito, venis ad me novissimum

Applicati
ad Cõmu-
nionem.

Deut. 4.

visimum

visimum fervorum a summo calorum, ut pascas me, & mecum sis, & mecum labores. Custodi ergo me, Domine JESV, & animam meam sollicitè pro immensa charitate tua Custodi, & visita vineam istam, cor meum, habitationem tuam, & perpetuam mansionem in eo fac. Quis mihi det, quis mihi tribuat, ut nunquam avertas faciem tuam à me? Ita spero, & toto corde te diligo, & tota anima mea.

Philip. 2.
1. Tim. 4.

Jacob. 3.

1. Pet. 2.
Marth. 5.

Recordare, queso, Domine, quod constituisti nos, ut simus sine querela, & simplices filij Dei, sine reprehensione in medio nationis pravae & perversae: ut exemplum simus fidelium in verbo & conversatione, in charitate, in fide, in castitate, ut profectus noster manifestus sit omnibus, ac conversatio bona, ut in eo quod detractant de nobis, ex bonis operibus nos considerantes, glorificent te Deum nostrum in die visitationis. Neque satis esse scio si graviora devitem. quis enim, inquit Iacobus Apostolus tuus, sapiens & disciplinatus inter vos? ostendat ex bona conversatione operationem suam in mansuetudine sapientiae. Sic enim est voluntas tua, ut bene facientes obmutescere faciamus hominum ignorantiam; & sic luceat lux nostra coram hominibus, ut videant opera nostra bona, & glorificent te Patrem nostrum qui in caelis es, & benedictus in saecula saeculorum. Amen.

Praxis.

PRima est, observare defectus cujusque membri, & aliorum etiam judicium supra hoc exquirere; vix enim fieri potest, ut quis se ad normam modestiae componat, nisi ab aliis observetur. Itaque fieri videmus, ut in publico magis modestiae memores simus & observantes, quam alibi: hoc tamen D. Bonavent. diligenter commendat, ut quisque sic se gerat in privato suoque cubiculo, uti solitus est in publico. Præterquam enim, quod hac ratione facilius habitus acquiratur modestiae, ejusmodi facilius ad orationem perfectam, atque animi quietem pervenit, quod non fiunt immodesti mores ullum pertingere.

Secunda. Legere libros de hac re conscriptos, tum à D. Bonaventura ad Novitios, tum aliis. Quamvis autem exterior illa modestia, nisi à virtutum omnium concentu proficiatur, diuturna futura non sit; magnum tamen ipsa ad virtutem est praesidium,

Privatim
agendum ut
publicè.

fidium, ac quod primò difficili ac quasi reluctanti sit naturâ, usu atque consuetudine fit jucundum.

Tertia. Memoriali aliquo memorem te fac hujus vel illius defectus, & monitorem adscisce.

Monita quadam S. P. Ignatii circa conversationem, utiliſſima & ſapientia plena.

PRIMÒ, vir ſanctiſſimus ſuadebat contentionem *Contentio
vitanda.*
omnem vitare, ac profitetur malle ſe unum gradum profectus in proximo abſque eâ, quàm cum eâ plurimos.

Secundò, omnibus ſatisfacere: nihil enim tam eſſe *Charitas
omnibus
preſtat.*
precioſum quod læſæ caritatis damnum poſſit reparare. ideò patienter tolerandas contradictiones, longos atque inſulſos ſermones.

Tertiò, in negotiis poſtulari tempus volebat, atque illud præſtitutum ſedulitate præveniri.

Quartò, omnia quæ quiſque diceret, ita dicendâ eſſe ajebat, atque ſi publicanda forent.

Quintò, pauca, eaque tarde proferenda eſſe, & longos aliorum diſcurſus eſſe audiendos.

Sextò, hortabatur ut quiſque ſe genio proximi propter Deum accommodaret, ac læto non ſe triſtem exhiberet, triſti verò gratioſum, cum iracundo celeriùs etiam loqueretur. Denique quemadmodum, ait, hoſtis cum eo quod alienum eſt ingreditur, egreditur cum eo quod ſuum eſt: intrat enim non contradicendo moribus ejus quem adoriri vult, immò etiam bonas inferit cogitationes, deinde in ſpeciem bonas; ac ſi egreditur cum ſuo, id eſt, finem optatum conſequitur. Sic & nos oportere bona in aliis primùm collaudare, poſteâ ſua- viter mala emendare.

Septimò, numquam, inquebat, recedatur ab eo *Nunquam
aliquis affli-
ctus eſt deſe-
rendus.*
quem ad bonum reducere volumus, afflicto, aut malè contento.

Octavò, condeſcendant aliis, quantum per inſtitutum

stitutum licet, ut omnibus omnia fiat.

Nonò, nec statim ad summa veniat, sed gradatim ac suauiter ad ulteriora promoveat.

Decimò, capacitati hominis multùm se attemperet. Si quis enim in guttur multa simul infundere nitatur, effundet potiùs quàm infundat.

*Vitanda in
conversa-
sione.*

Vndecimò, cavendum esse dicebat, ne vitia in nobis deprehendantur: ut sunt excessus in cibo, potu, hyperbolæ, vanitates, rixæ, motus inconcinni ac gestus: hæc enim uti existimationi non parùm detrahunt, ita minuunt amorem. In exteriori itaque homine concentum & compositionem magnam (signum animi compositi) requirebat. *Dignatus es*, ut sup. pag. 10.

JACVLATORIÆ.

1. Corint. 4. *Sic nos existimet homo ut ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei.*

Philip. 4. *Modestia vestra nota sit omnibus hominibus.*

Matth. 5. *Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum qui in calis est.*

CAPVT XXVI.

Meditatio de Temporis ratione habendâ, & ejusdem accuratâ distributione.

QVEMADMODVM vides in universo suis temporibus, pondere, numero & mensurâ definita esse omnia, & accuratissimè, ita & in te microcosmo fieri convenit, temporisque maximam haberi rationem, ac te vitam ejusque partes ad illud dimetiri. estque hoc præsidium ad pietatem minimè vulgare.

COMPOSITIO LOCI, considerare velut in solitudine cælorum ordinatissimos motus, & ut omnia velocissimè transeant, itaque ut post momenta singula nihil sit recuperabile eorum quæ fuerunt in æternum.

PUNCTVM I. Considera primò ordinationem Dei & voluntatem, quâ suo tempore creata hîc oriri & occidere voluit, & accuratissimè tempora esse definita, &
signa